

vil vinde Rigsdagens Tilslutning, som det under en modfat Forudsætning vil være vanskeligt at forstaa, i hvilket Niemed nærværende Udvalg er forlangt nedfat. I Beslutningen om Fællesudvalg maa vi nemlig se en Antydning af Smøbekommen, som ikke forekommer os fyldestgjort ved Ojnetagelsen af et fjorgammelt Ultimatum, ligesom vi ikke kunne skjønne, at den Indbydelse til fortsat Forhandling, som ligger i Paastanden om Fællesudvalg — en Indbydelse, som ikke kan afflaas —, er ret vel forenelig med et Standpunkt, som uden nogenfomhelst Indrømmelse allerede for et Aar siden har sagt sit sidste Ord.

I Genhold til det Anførte stiller Mindretallet nedenstaaende Endringer til Landstingets Redaktion, hvorved denne bringes i Overensstemmelse med Folkethingets Affattelse.

Et andet Mindretal (B. Polm, Høgsbro og Lange) slutter sig til de af det første Mindretal stillede Forslag uden derfor at være fuldt enigt i dets Begrundelse af dem.

Flertallet, som iøvrigt forbeholder sig ved Sagens Forhandling nærmere at imødegaa de af Mindretallet (Berg m. Fl.) fremsatte Udtalelser, skal her indskrænke sig til at bemærke:

at det ingenlunde kan erkjende Rigtigheden af den Sætning, som det nævnte Mindretal stiller i Spidsen for sin Udtalelse, nemlig at man ved den Afgjørelse, man nu skal træffe om Nødvendigheden af et Dyrtidstillæg for indeværende Finantsaar, ganske skal bortse fra, hvad man nu veed om, at Dyrtid har herfket i hele den forløbne Del af Finantsaaret, og skal søge at sætte sig paa det Standpunkt af mindre sikker Kundskab derom, som maatte være tilstede ved Finantsaarets Begyndelse — en Sætning, der synes at staa i stærk Strid med Forholdets Natur og at mis- kjende en Tillægsbevillings Væsen;

at det ikke er rigtigt, — end ikke for Folkethingets Vedkommende, men navnlig ikke for Landstingets —, at det fra alle Sider var indrømmet, at Dyrtiden var ophørt, hvor-

imod det alene var erkjendt, at Priserne paa nogle Livsformødenheder i det foregaaende Aar (1879) havde været noget lavere end i det dette nærmest forudgaaende Aar;

at det heller ikke af de enkelte citerede, af deres Sammenhæng udvæne, Udtalelser af Con- seilspræsidenten kan udledes, at denne skulde have staaet i den Formening, at Dyrtiden var ophørt, hvorimod hans Standpunkt klart frem- gaar af den Udtalelse af ham, der findes i Folkethingstidende for 1879—80 Spalte 6926: „Det staaer for mig saaledes, at man umulig kan ved en Dyrtid betegne en vedvarende Fordyring af Livet. Ved Dyrtid forstaaer man efter min Opfattelse en forbigaaende For- dyrelse og ikke en saadan vedvarende varig Fordyrelse, som vi have oplevet Aar efter Aar;“

at iøvrigt ingen „Erkjendelse“ fra nogen Side af, at Dyrtiden var ophørt, kan medføre, at dette maa betragtes som virkelig værende Tilfældet, men at det, der betegnes som Erkjendelse, høist kan anses som en feilslagen Forventning;

at Flertallet ikke mindre end Mindretallene er gennemtrængt af Bevidstheden om og Følelsen for den høie Grad af Villighed, der taler for, at Embedsmænd med Gage under 2,500 Kr. faae et Tillæg, og har lagt dette for Dagen ved at foreslaa dem bevilget et større Til- læg, end Mindretallene ville ind- rømme dem; samt

at det er Flertallet og alene dette, som i Fællesudvalget har stillet mæglende Forslag, der navnlig for Landstingsmedlemmernes Vedkom- mende endog indeholdt en Opgivelse af deres principielle Standpunkt, ligesom det har antydnet sin Tilbøielighed til yder- ligere Smøbekommen, hvorimod intet- somhelst Mæglingsforslag er fremkommet fra Mindretallene.

Da Betænkningen var godkjendt af Flertallet og Mindretallene, tilfillede den Conseils- præsidenten med følgende Skrivelse:

Fællesudvalget angaaende Lønningsstillægsforslaget.

Kjøbenhavn, den 25de Februar 1881.

Efterat Forhandlingerne i det Fællesudvalg, der er nedfat med Hensyn til Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finantsaaret fra 1ste April 1880 til 31te Martz 1881, ere naaede saa vidt, at der af et Flertal og et Mindretal er opstillet Forslag og afgivet Moti- veringer deraf, tillader jeg mig herved at tilfille Deres Excellence nogle Exemplarer af Udkastet til den eventuelle Betænkning, idet jeg henstiller, hvorvidt De maatte finde Anledning til at fremsætte Bemærkninger med Hensyn til Sagen eller maatte ønske en Forhandling med Udvalget.

Paa Udvalgets Vegne:

Chr. Niemstaad,
Formand.

Til Hans Excellence Conseilspræsidenten.